

NATALJA ŠČERBA

ČASODEJŮVIA

KRYCIE MENO

FRAGMENT

Časodejovia

Krycie meno

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.albatrosmedia.sk

Natalja Ščerba
Časodejovia 4 – Krycie meno – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ČASODEJOVIA

KRYCIE MENO

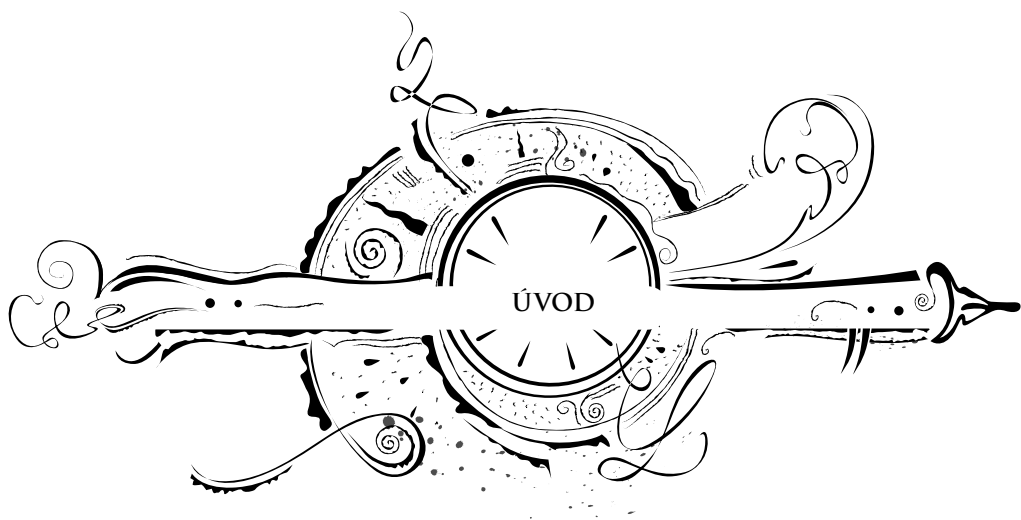
NATALJA ŠČERBA

FRAGMENT

OBSAH

	Úvod	5
1. kapitola	Čierny zámok	7
2. kapitola	Hodina v Zmijulane	21
3. kapitola	Eferové slovo	36
4. kapitola	Gilda veštcov	47
5. kapitola	Maar	57
6. kapitola	Zlatý mechanizmus	74
7. kapitola	Narodeniny Norta a Dejly	90
8. kapitola	Mirakul	104
9. kapitola	Stretnutie v Severnej veži	114
10. kapitola	Na radnici	129
11. kapitola	Hodina u Astariusu	141
12. kapitola	Rozoklaný zámok	152
13. kapitola	Komorník	175
14. kapitola	Výsluch	183
15. kapitola	V Čarodole	197
16. kapitola	Mliečna cesta	215
17. kapitola	Časový flér	228
18. kapitola	Temponaháňačka	238
19. kapitola	Na Malom dube	257
20. kapitola	Cesta do Zmijulanu	265
21. kapitola	Hracia skrinka	276
22. kapitola	Odplata	286
23. kapitola	Pred cestou	301
24. kapitola	Boj	311
25. kapitola	Búrka	326
26. kapitola	Na streche	338
27. kapitola	Kloker	352

Iočité schodisko sa vinie v úzkej špirále do závratnej výšky a mizne v modrosivých oblakoch. Vasilisa po ňom uteká nahor, berie schody po dva alebo po tri a cestou si z tváre utiera vlákna špinavých sivých pavučín lenivo sa pohojdávajúcich vo vzduchu. Beží tak dlho, až jej srdce divoko búcha, akoby jej chcelo vyskočiť z hrude.

Buch-buch, buch-buch...

K tlkotu srdca sa pridávajú vzdialené údery hodín, ktoré hlučne a netrepežlivo odbíjajú čas. Vasilisa má pocit, akoby to boli posledné okamihy jej života. V záchvate šialeného nevysvetliteľného strachu znovu a znovu prekonáva jednu otočku za druhou, až sa dostane na samý vrchol zámockého múra. Tu na streche je nepríjemne chladno – fúka ostrý vietor a k Hodinovej veži ženie husté biele mraky, takže odtiaľto vidno len jej úzky špic a vrch škridlovej strechy.

Pozrie sa dolu, mimovoľne rozpaží ruky a vkročí do priepasti. Pád je dlhý a pomalý, ale zakrátko sa jej bosé nohy dotknú tvrdej podlahy pokrytej hladkými matnými bielymi dlaždicami. Opäť sa rozhladne, hoci presne vie, čo uvidí. Zrkadlá. Rad rovnakých zrkadiel v oválnych oceľových rámoch. Niekde za nimi sú dvere, ktoré vedú do čiernej komnaty...

Postupne sa dotýka všetkých zrkadiel, ale zakaždým nahmatá len pevný nepoddajný povrch. Zrakom sa vpíja do odrazu vlastných vydesených očí, ale ide ďalej, kým nedoznie odbíjanie hodín na vzdialenej a odtiaľto neviditeľnej veži a nenastane úplné ticho. To ohlušujúce ticho, ktoré zatemňuje myseľ a vyvoláva nutkanie zo všetkých síl prekričať jeho strašný účinok.

V hĺbke zrkadiel sa objaví škvrna. Začne sa približovať a meniť sa na tvár – strašidelnú, bez akýchkoľvek emócií, s lesklou tmavozlatou pokožkou.

V tomto okamihu sa Vasilisa zakaždým zobudí. Chvíľu leží bez pohnutia, doširoka otvorenými očami pátra po tmavej izbe a načúva zvukom doliehajúcim zvonka.

Niekde v zámku zaškrípali dvere a ozvalo sa tiché rinčanie mechanických kolies pomaly sa posúvajúcich po koľajach.

Vasilisa sa pokúsila upokojiť svoje búšiace srdce. Všetko je v poriadku, nič sa nedeje... Náramok ukazoval päť ráno. Zrejme nejaký sluha kloker, upratovač alebo niekto z kuchyne sa pustil do svojich povinností.

Započúvala sa. Presne tak, škripot kolies bol odrazu zreteľnejší.

Vasilisa si spomenula, aký silný dojem na ňu klokeri urobili hneď v prvý deň. Vtedy sa dozvedela aj kopu ďalších vecí...

Po udalostiach v Rozoklanom zámku Norton Ohnev odišiel nevedno kam a ponechal deti v opatere svojej priateľky Jeleny Mortinovej.

Vasilisy sa to našťastie netýkalo. Sťahovala sa na Čierny zámok, kde sa celý rok mala učiť časodejstvo u samotnej vládkyne fúrií. Netrvalo dlho a čierna kráľovná si po ňu osobne prišla v koči so záprahom malevalov a oznámila jej, že Zelenú izbu už dala premiestniť do svojho zámku aj s lunovtákom. Počas príprav na cestu Vasilisa tajne napísala listy všetkým svojim priateľom a poslala ich cez časolist. Nik, Diana a dokonca aj Zachara zo Zmijulanu hneď odpísali a zaželali jej veľa úspechov na novom mieste. Len Feš sa neozval... zrejme sa ešte vždy hneval pre tú nepríjemnú udalosť v Sieni žialiacich kameňov. Lenže pravda bola taká, že aj Vasilisu zlostilo, ako sa správal, a tak sa rozhodla, že mu viac nenapíše. Nech ho pokojne aj rozdrapí od zlosti.

Čierna kráľovná bola celou cestou mlčky pohrúžená do svojho časolistu – čiernej knihy ozdobenej trblietavými zlatými lístkami vavrínu. V koči vládlo prítmie a pohľad na nepriesvitný čierny závoj zakrývajúci tvár spolucestujúcej pôsobil na Vasilisu trochu

skľučujúcim dojmom. Pokúšala sa sústrediť na niečo iné, a tak premýšľala, aký život ju asi čaká v Čiernom zámku. Myšlienky sa jej však podchvíľou zatúlali k novoročnej polnoci, keď sa všetci kľučiari vypravili do Rozoklaného zámku a Vasilise sa s pomocou priateľov podarilo vrátiť čas do Hodinovej veže.

Čierna kráľovná netrpezlivo prechádzala špicatým nechtom po hladkom povrchu strán a takmer nečujne si niečo šomrala – zrejme sa s niekým rozprávala. Vasilisa už vedela, že cez časolist sa dá komunikovať prostredníctvom myšlienok, dokonca aj bez časodejníckej strely. No aj to bola vec, ktorú sa ešte bude musieť naučiť.

Ovládli ju zmiešané pocity. Mimovoľne sa zadívala na tajomne sa mihotajúce ornamenty na časoliste a premýšľala, čo s ňou bude ďalej. Zabudne veľký duch Ostaly Astragor na modrú iskru, ktorú tak veľmi chcel získať? Prestane ju Jelena Mortinová nenávidieť a prenasledovať? A stretne sa ešte niekedy so svojou matkou, bielou kráľovnou? Vládkyňa víl jej síce zakázala akokoľvek sa s ňou kontaktovať, ale napriek tomu jej prostredníctvom Diany poradila, ako má správne vrátiť čas do Hodinovej veže. A nakoniec, čierna kráľovná... Čo je vlastne zač, čomu verí a o čo jej ide? Aký má vzťah k Vasilise? Vládkyňa fúrií jej už niekoľko ráz pomohla, ale predsa len...

Čierna kráľovná vycítila jej obavy.

„Chceš sa ma niečo spýtať, je tak?“

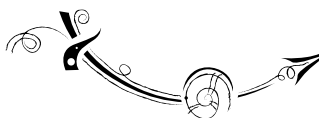
Vasilisa pomaly prikývla, lebo naozaj mala kopu otázok, no vtom si spomenula na niečo celkom iné.

„Vaše veličenstvo... Prečo vás pri našom poslednom stretnutí môj otec oslovil *matka*?“

Čierna kráľovná položila ruku na časolist a uprela na spoločujúcu skúmový pohľad.

„Zaujímavá otázka,“ poznamenala s nepatrnou iróniou. „Čo by si povedala?“

„Ak mám byť úprimná, najprv som si myslela, že je to z úcty k vám. Ale vy dvaja sa predsa nemáte veľmi v láske...”

Čierna kráľovná vystrúhala grimasu.

„Máš pravdu! Nie je jednoduché byť milý k niekomu, kto ťa zohavil v súboji... Ty o tom vlastne nič nevieš. Tvoj otec mi zanechal tento sympatický šrám cez celú tvár. Dokážeš si to predstaviť? Môj jediný syn! Vlastný syn!”

Vasilisa v úžase mlčala. Predtucha ju nesklamala. Preto sa čierna kráľovná tak zaujíma o jej osud. Preto jej toľko pomáha... Vládkyňa fúrií je jej babička! V tej chvíli ju osvietila ešte jedna dôležitá myšlienka.

„Ale veď... vy ste predsa víla. Takže aj môj otec...” Vasilisa sa zarazila. Spomenula si, že Jelena Nortona vždy nazývala duchom.

„Všetci sme poloduchovia, zlatíčko. Ja, tvoj otec aj tvoja ľahkomyselná matka, moja adoptívna dcéra. A aj ty, samozrejme.”

Vasilisa si rýchlo snažila spomenúť, čo všetko jej priatelia hovorili o poloduchoch. Že len poloduchov možno zmeniť na duchov alebo niečo v tom zmysle...

„Koľko toho vieš o svojom otcovi, moja milá?” spýtala sa jej odrazu vládkyňa fúrií. „Ver mi, že Norton Ohnev je veľmi komplikovaný... človek. Prisahám na veľké hodiny, neuveriteľne sa podobá na svojho otca... A to nehovorím o jeho vychýrenom dedovi, mojom otcovi a tvojom pradedovi. Bohužiaľ, obaja padli vo vojne a s tým si ani časodejstvo neporadí.”

Čierna kráľovná sa odmlčala a náhle ráznym pohybom zaklapla svoj časolist.

„Poviem ti celú pravdu, Vasilisa Ohnevová,” začala pokojným hlasom. „Tvoj otec je duch. A možno sa stane jedným z najvyšších. Na svojich výpravách do rozličných časov a paralel odoberá ľuďom životnú energiu a na ich úkor zväčšuje vlastnú silu. Prekvapuje ťa to? Od Astragora sa líši jedine tým, že to nerobí ta-

kým špinavým spôsobom. Ten si rozhodne nedáva rukavičky! Ale ani o tvojom otcovi sa nedá povedať, že je dobrý. Kto sa usiluje o absolútnu moc, musí za ňu zaplatiť tú najtrpkejšiu cenu. Môže sa stať, že jedného dňa stúpi vedľa... a neustojí to. Zájde až na samý okraj a urobí krok do priepasti. Rovnako ako kedysi Astragor, keď vnikal do cudzích časových koridorov a privlastňoval si cudzie duše... Norton nebude nadšený, že som ti to povedala, ale ja chcem, aby si vedela o všetkom. Budúcnosť, nech je akákoľvek, sa každou minútou blíži a ty musíš byť pripravená.“

Posledné slová kráľovnej zneli až zlovestne.

„Ako to, že otec je duch?“ užasla Vasilisa. „Veď sa môže premiestniť na Eflaru! A to duchovia nedokážu...“

Čierny závoj sa pobavene zavlnil z jednej strany na druhú.

„Tvoj otec je zatiaľ človek. Neurobil posledný krok ako Astragor. Nestal sa absolútnym duchom. Tá hranica je však tenká a stenčuje sa doslova ako vrstva masla, ktoré dlho rozotieraš na krajci chleba... Vidím, že mi neveríš.“ Hlas čiernej kráľovnej sa nepatrne zmenil. „Nuž čo, máš na to právo...“

„To nie, verím vám. Jelena mi povedala to isté, keď sa ma chystala zabiť v časovej slučke.“

„Ach áno, v takých chvíľach ľudia narozprávajú kopu zaujímavých vecí...“ Čierny závoj sa zachvel tichým smiechom. „Mimochodom, rádím ti, aby si sa touto informáciou priveľmi nezaoberala. Jednoducho vedz, že tvoj otec je... hm... komplikovaný človek. A jeho počínanie, ani to najzvláštniešie, ťa nemusí nijako zvlášť trápiť. Aj tak mu nemôžeš rozumieť... Keď budeš veľká, možno ho pochopíš.“

Vasilisa sa sama pre seba uškrnula. Čo tým chce čierna kráľovná povedať? Zrejme...

„Vy otca nemáte rada, však? A on to vie... Len nechápem, ako je možné, že mi dovolil u vás bývať. Učiť sa od vás a na všetko sa vás pýtať...“

Vládkyňa fúrií nadvihla okraj závoja a pozorne si dievča obzrela. V polotmavom koči jej jazvu nebolo dobre vidieť, ale pohľad jej čiernych očí naháňal strach.

„Len u mňa budeš v bezpečí. Vasilisa, Astragor ti nikdy neodpustí modrú iskru ani úspech s Hodinovou vežou. Si bystré dievča a určite si na to dávno prišla sama. Veľký duch vie o Eflarusovom zámku niečo, čo my nie, a nechce sa o to s nami podeliť. Záležalo mu na tom, aby sám vrátil čas do Rozoklaného zámku, ale akési dievča mu to prekazilo. Astragor priam zúri, Vasilisa, a to doslova. Preto bude lepšie, keď ťa nebude mať na očiach... Aspoň do ďalšej výpravy do Rozoklaného zámku. Dovtedy hádam vymyslíme, ako ťa ochrániť.“

Vasilisa si pod váhou vlastných obáv kľčovito vzdychla. Slová čiernej kráľovnej ju až priveľmi znepokojili.

„A kedy bude ďalšia výprava?“

„Až budete pripravení, samozrejme. Do Rozoklaného zámku sa vrátil čas, ale zatiaľ sa nevie, ako sa to prejaví. Niečo sa rozpadne, niečo obnoví, nejaká zmena v jeho múroch určite nastane. Treba sa mať na pozore. A vy sa budete musieť rozprávať s dušami vecí, možno vám niečo naznačia... Pozri, už sme tu!“

Vasilisa mala na jazyku ďalšiu otázku – tentoraz na duše vecí –, ale malevaly odrazu rázne zabochli, koč prudko strhlo na jednu stranu a vzápätí na druhú. Musela sa pevne chytiť držadla, aby nespadla. Po chvíli koč konečne zastal, dvere sa otvorili, čierna kráľovná sa oprela o niečiu ruku v rukavičke z mäkkej pozlátenej kože a ako prvá zoskočila na zem.

Vasilisa zvedavo vyzrela z koča a zmeravela. Prvý raz v živote uvidela klokeru. Vyzeral ako páža, mal ľahostajnú kovovú tvár bez známky emócií a neprirodzene meravý postoj. Na sebe mal krátky plášť, legíny a klobúk s perom. Všetky jeho diely a súčiastky sa leskli na slnku a v okruhu niekoľkých metrov hádzali

okolo seba žiarivé prasiatka. Keby sa kloker nepoklonil, Vasilisa by ho považovala za sochu z rýdzeho zlata.

Čierna kráľovná pozorne sledovala vnučku spod závoja.

„To je kloker,“ odvetila na jej nevyslovenú otázku. „Obyčajná mechanická bábka, ktorá je schopná plniť zložité úlohy.“

Chlapec kloker jej medzitým podal ruku, Vasilisa sa o ňu opatrne oprela a zoskočila zo schodíka na koči na dláždené nádvorie. Mala čo robiť, aby sa ovládla a poriadne mu ruku neohmatala – nebolo v nej nič kovové, naopak, vyzerala živá a ohybná ako ľudská.

Pri dverách ich vítali ďalší klokeri – muž s pokožkou, ktorá farbou pripomínala vyblednuté zlato, podobajúci sa na sochu starovekého boha, ibaže oblečený do staručkého odevu sluhu, a dievča so striebornou tvárou v elegantných modrých šatách a bielej šatke zakrývajúcej dva hrubé platinové vrkoče.

„To je môj správca Hans a komorná a kľučiarka Elza,“ predstavila ich čierna kráľovná. „Klokeri majú mená väčšinou podľa identifikačných kódov, ktoré majú vygravírované na chrbtoch, ale mne sa páči, keď majú ľudské mená. Zvykla som si na to.“

„A prečo u vás neslúžia obyčajní ľudia?“ zaujímalo Vasilisu.

„Pretože človek môže zradiť, ale kloker nie,“ vysvetlila ľahostajným tónom, akoby sa rozprávali o niečom úplne samozrejmom.

„Ale je to stroj, nie?“ Vasilisa mala nevysvetliteľné nutkanie polemizovať. „Môže sa rozbiť, poškodiť...“

Čierna kráľovná si pohrdavo odfrkla.

„To máš tak... Aj niektorí ľudia sú poškodení, dokonca od narodenia,“ zašomrala. „Napríklad taká Jelena... Musíš uznať, že ona je exemplárny príklad!“

Vasilisa sa na súhlas s posledným tvrdením veselo zasmiala.

„Kloker môže slúžiť veľmi dlho,“ pokračovala čierna kráľovná celkom iným, prísnyim tónom. „A ľudia... ľudia umierajú. Bohu-

žiaľ, najčastejšie tí najvernejší a najoddanejší... Žijem na tomto mieste už dlho, Vasilisa. Preto som zažila veľa sklamaní.“

Vasilisa si odrazu uvedomila, že vôbec netuší, koľko má vlastne čierna kráľovná rokov. Päťdesiat? Sto? Dvesto? Alebo žeby viac? Ktovie, ako dlho v skutočnosti žijú víly a fúrie. No hanbila sa jej spýtať na vek.

Kráčali po chodbe s vysokým klenutým stropom a radom tmavohnedých drevených dverí, ktoré vyzerali ako tabuľky čokolády. Skoro pri každých stál kloker, väčšinou to boli muži so zlatou alebo striebornou pokožkou. Niektorí sa leskli, iní vyzerali starí, poznačení časom. Vasilisu to zaujalo, a tak sa spýtala na dôvod.

„Najstarší kloker v mojom zámku je Hans. Má už dvestopäť rokov. Vieš si to predstaviť? Preto je jeho koža mdlá a na mnohých miestach poškodená, ošúchaná a poškriabaná. Na klokerov ako on sa nesmie zbytočne siahäť a opravovať ich, pokiaľ to nie je nevyhnutné. Každá ich súčiastka totiž v sebe uchováva čas, preto je lepšie nevymieňať ich za nové.“

Zahli do bočnej chodby a div sa nezrazili so zástupom zvláštnych mechanických bytostí, ktoré pripomínali čudesné stolové hodiny na nožičkách. Na ciferníkoch mali asi dve desiatky hodinových ručičiek najrozličnejších dĺžok a každá nožička pozostávala z niekoľkých kĺbov a bola zakončená kolieskom.

„To sú kloky, obyčajné stroje na domáce práce. Nemajú taký zložitý mechanizmus ako klokeri a slúžia na jednoduché úlohy. Jazdia po celom zámku a plnia najrozličnejšie príkazy – prevádzajú drobné veci, umývajú podlahu, strážia niektoré miestnosti. Vidíš, ako sa presúvajú?“

Kloky sa naozaj pohybovali po špeciálnych koľajničkách, ktoré vyzerali ako železničná trať. Koľaje viedli všetkými smermi, pokračovali aj po schodoch, stenách a dokonca po stropnej klenbe na chodbách.

Ako šli ďalej, Vasilisa sa okolo seba veľmi pozorne rozhliadala a nachádzala stále nové a nové koľaje dômyselne ukryté na najrozličnejších miestach interiéru. Veľmi ju zaujalo napríklad dlhé pravouhlé panneau rozprestierajúce sa cez celú galériu, zletované z rozličných železných súčiastok, trubiek, hodinárskych koliesok a ciferníkov. Medzi nimi sa na svojich rýchlych nožičkách na kolieskach presúvali rozmanito nakonfigurované kloky.

Nehľadiac na technické a do značnej miery aj futuristické vybavenie Čierneho zámku sa jeho izby zo všetkého najväčšími podobali stredovekej pevnosti: kamenné múry, dymiace pochodne v železných držiakoch, všade truhlice so zámkami a železné lavice s naranžovanými mäkkými vankúšmi. Klokeri, ktorí vyzerali ako starodávne sochy rytierov, ešte umocňovali celkový dojem. Pri stretnutí s paňou domu sa všetci klaňali, pričom vydávali kovové rinčanie a cvakanie – v ich telách sa zrejme o seba trelí tisíce maličkých ozubených koliesok. Vasilisa najprv na každé privítanie odpovedala miernym úklonom, ale zakrátko ju z toho bolel celý krk. Ukázalo sa totiž, že klokerov je v zámku neuveriteľné množstvo.

„Ako sa dokážu pohybovať?“ nezdržala sa, keď videla, ako ďalšia strieborná dievčina vystrúhala elegantný pukerlík. „Sú to časodejnícke mechanizmy?“

„Áno, no nielen to,“ horlivo odvetila vládkyňa fúrií. „Vnútri každého klokera je hodinový mechanizmus, ktorý sa ňaťahuje kľúčom so špeciálnym číselným kódom. Ale ani to ešte nie je všetko. V továrni klokeri dostanú trochu časodejníckej energie, preto môžu chodiť, pohybovať sa a rozprávať ako živí.“

„Lenže nie sú živí, však?“

„Isteže nie. Sú to bábky, z ktorých nikdy nebudú ľudia. Nemajú dušu, len slabú duchovnú podstatu presne stanovenú časom – koniec koncov, ako všetky ostatné veci. Nič viac. O duši vecí sa kadečo podozvedáš od Astariusa na hodinách pre kľučiarov. Je to jeho obľúbená téma.“

„A kedy bude ďalšia hodina?“ spýtala sa Vasilisa a zovrelo jej srdce.

„Dúfam, že nie tak skoro,“ uškrnula sa čierna kráľovná. „Nie- kedy ťa zoberiem do Zlamechu, aby si videla, ako sa klokeri vy- rábajú... Nejako sme sa zarozprávali a ani sme si nevšimli nášho poštára.“

Ukázalo sa, že už hodnú chvíľu ich prenasleduje páža so zvit- kom v natiahnutej ruke a trpezlivo vyčkáva, kým si ho všimnú. Vládkyňa fúríí od neho zvitok prevzala, strhla z neho pečať a rýchlo ho prebehla očami.

„Už zase!“ prehodila. „Prepáč, Vasilisa, budem ťa musieť opus- tiť. Je to naliehavé. Na hraniciach s vílami došlo k nejakým ne- pokojom. Dúfam, že to do večera vybavím a budeme sa môcť spolu navečerať v Kozubovej sieni. Nájdeš ju na prízemí. A ešte niečo... Môžeš sa pohybovať po celom zámku, kúpať sa v rybní- ku, prechádzať sa v parku. No za plot ťa nepustia. Iste sama chá- peš, že je to pre tvoju bezpečnosť. Chcem, aby si si zapamätala jedno jediné pravidlo: nikdy sa nekúp v jazere ani nohy si v ňom nemáčaj. Žijú tam rusalky, vodné žienky, vodníci a dravé ryby. Ale to nie je to najnebezpečnejšie. Dôležité je, že cez Čierne ja- zero vedú zvláštne časové priechody, ktoré niekedy používam. Preto tam nesmieš ísť. Rozhodne nie bezo mňa. Rozumieš?“

Vasilisa prikývla.

Čierna kráľovná sa vzdialila a Vasilisu odprevadil kloker.

Zelená izba prenesená z Černovodu sa nachádzala v jednej z najvyšších veží zámku. Bol v nej rovnaký kozub, posteľ so svet- lozelenou prikrývkou, nulté zrkadlo aj šatníková skriňa. Len strieborný tanier s poklopom, z ktorého bola prvý raz taká ohro- mená, tu chýbal. Tu jeho časodejstvo asi nefungovalo.

Vasilisa sa presvedčila, že Snežienka pokojne spí v košíku v blízkosti sálajúceho ohňa a uvelebila sa na okennom parapete s kolenami pritiahnutými k brade.

Za oknom sa rozprestierala nádherná horská krajina. Okolo viditeľnej časti zámku sa trblietala hladina jazera a v diaľke sa vinul skalnatý horský chrbát, ktorý vyzeral ako telo spiaceho draka.

Prešla hodina a po Vasilise sa nikto nezháňal. Zrejme jej dopriali čas, aby sa zabývala. Rozhodla sa vyletieť do parku rovno z okna. Nechcela sa na schodoch stretnúť s klokermi.

Zámocký park bol rozdelený na množstvo štvorcových trávnikov s radmi okrasných kríkov ozdobne zastrihávaných do tvaru šachových figúrok. Pomedzi ne viedli cestičky zo sivých kosoštvorcových dlaždíc rozličnej veľkosti. Zo škár miestami vyrastala jasnozelená tráva, čo veľkolepému vzhľadu kráľovského parku dávalo punc opustenosti, a robilo ho tak ešte útulnejším. Pri kovanom plote sa vypínali stromy s drobnými bielymi a ružovými kvetmi. Na pozadí vzdialených zasnežených kopcov vyzerali zvlášť čarovne. Vasilisa už neraz žasla nad časodejstvom víl. Všade vládol krutý treskúci mráz, a tu, v kráľovskom parku, sa všetko zelenalo a kvitlo. Práce v záhrade boli v plnom prúde. Klokeri zastrihávali kríky, pľeli záhony, zametali cestičky a čistili malé jazierka a fontány.

Vasilisa sa rozhodla ísť k stromom a dúfala, že v odľahlej časti parku bude azda väčší pokoj. Okrem toho si chcela nájsť tajný kútik, kde by mohla každé ráno cvičiť gymnastiku. Len čo však vkročila do hustej tienistej aleje, do cesty jej vošla hrozivo vyzerajúca dievčina. Na sebe mala tričko a sukňu po kolenná, takže oblečenie zreteľne odhaľovalo jej vypracované svaly na rukách aj nohách. Vyzerala ako športovkyňa – zápasníčka alebo veslárka.

Prezrela si Vasilisu od hlavy po päty, a keď bola s výsledkom očividne spokojná, zahundrala:

„Konečne budem mať v tomto dome nejakú vrstovníčku! Všetci ma volajú Búrka. Ty si kto?“

Hlas mala mäkký, ľubozvučný a akosi neladil s jej ráznym bojovým vzhľadom. Vasilisa sa neponáhľala s odpoveďou a pozorne študovala jej širokú tvár s hrubými črtami a so širokým zvrasteným obočím, ako aj nedetsky tvrdý pohľad nevýrazných svetlosivých očí. Hoci Búrka vyzerala ako chalan, zapletala si čierne havranie vlasy do krátkeho hrubého vrkoča.

„Vasilisa Ohnevová.“

„Aha, ctihodný hosť našej vládkyne,“ chápavo prikývlo dievča. „Tak to budeš študovať spolu s nami. To je dobre, aspoň bude veselšie. Len škoda, že práve všetci odišli preč.“

Búrka sa usmiala a razom stratila predstieranú surovosť. Vasilisa sa uvoľnila, potešilo ju, že bude mať v Čiernom zámku kamarátku.

„A prečo ťa volajú Búrka?“ zaujímalo ju.

„Rada sa bijem,“ odkašľalo si dievča. „Lenže už pomaly nemám s kým, všetci sa ma boja, dokonca aj Maar. V skutočnosti sa volám Veronica, ale aká som ja kvetinka?“ Búrka demonštratívne pokrčila širokými plecami. „Okrem toho viem ovládať počasie.“

„Čože?“ začudovala sa Vasilisa. „Ako to?“

„Dokážem privolať búrku, kedykoľvek sa mi zachce. Preto mi prischlo to meno – Búrka... Každý má na niečo talent, nie? Aj ty nejaký musíš mať, keď si tu...“ Dievča prižmúriло oči, ale na nič sa nepýtalo. „Naučila som sa to už ako malá, keď som ešte bývala u nás v dedine. Celé dni sme s kamarátmi pásli kravy, pretekali sa na koňoch, v noci krmili lunovtáky...“ povzdychla si. Podľa všetkého to bolo pre ňu šťastné obdobie. „Mala som kopu voľného času, nie ako teraz. Najskôr som sa naučila privolať vietor. Jednoducho som si spomenula na deň a hodinu, keď začínalo veterné počasie. Predstav si, že je horúco, všetci umierajú od horúčavy. A odrazu zaľúka studený zimný alebo jesenný vietor... Potom som sa naučila vrátiť čas dažďa, no a na-

koniec búrku. Keď to moja teta zistila, hrozne ma zbila.“ Búrka sa striasla. „Deti to každému vytárali, reči sa rozniesli a všetci sa mi začali vyhýbať. Chcela som utiecť z domu, ale odrazu sa u nás objavila čierna kráľovná a odviezla ma sem, do časodejníckeho sveta.“

„A kde si bývala predtým?“

„Na Ostale ako ty.“

„Počkaj, to znamená, že si sa sama naučila časodejstvo?“

„Kráľovná povedala, že to mám vrozené,“ bezstarostne mávla rukou Búrka. „Mám najvyšší stupeň časodejníckeho daru. No ak mám byť úprimná, so strelou mi to veľmi nejde. Len s počasím sa mi darí. Efery nie sú nič pre mňa. Kráľovná tvrdí, že by som sa mala venovať viac učeniu než okrídlenému boju... Počuj, a ty máš krídla? Ukáž!“ požiadala odrazu naliehavo.

Vasilisa vyvolala krídla.

„Pekné,“ pochválila ich Búrka. „Ale moje sú väčšie.“ Za chrbtom sa jej objavil modrý opar, z ktorého sa vynorili dve tmavomodré krídla lemované strieborným vzorom. „Vieš sa s nimi biť?“

„Trošku,“ vyhýbavo odvetila Vasilisa. Mimovoľne si spomenula na svoj súboj s Jelenou v časovej slučke, ale hneď sa pokúsila zahnať nepríjemnú spomienku.

„Neboj sa, naučím ťa to,“ uistila ju Búrka. „Dokážeš toto?“

Dievčina vyskočila a otočila sa okolo vlastnej osi. Ozval sa hvizd ako od seknutia oceľovou čepeľou.

Vasilisa po nej trik bez námahy zopakovala, akurát ten hvizd bol oveľa slabší. No Búrka bola s jej výkonom spokojná.

„Máš potenciál,“ presvedčivo skonštatovala. „Odo dneška budeme trénovať spolu.“

Vasilisa natešene prikývla. Šport jej chýbal a naučiť sa biť jej neuškodí.

„Poznáš sa s Rimmou?“ pokračovala nová kamarátka.

Vasilisa sa zamyslela. To meno už určite počula. „Kto to je?“

„Rimma chodí do astrogradskej časodejníckej školy, ale jazdí sem skoro každý víkend.“

„Stretla som sa s ňou!“ spomenula si Vasilisa. „Už sme sa zoznámili. Bola s ňou ešte Czia... myslím, že tak sa volala.“

„Tak to už poznáš skoro všetkých od nás,“ usmiala sa Búrka. „Rimma s Cziou bývajú a študujú v Astrograde, ale cez víkendy sú tu.“ Zamyslene si Vasilisu premerala pohľadom a pokračovala: „Naša Czia dokáže vidieť do budúcnosti. Na jeden krátky krôčik a hrozne rýchlo sa pritom premiestňuje. Predstav si to, odrazu je fuč a o chvíľu sa opäť objaví. Spočiatku nás tým svojím prorokovaním parádne rozčuľovala!“ Búrka sa pohoršene zamračila. „Vie toho veľa o budúcnosti, ale väčšinou mlčí, pretože nerada predpovedá. A to je dobre, pretože ani zďaleka sa všetko nevyplní. Raz presne uprostred vyučovania zmeravela, celkom ako socha. Potom sa rozplakala a povedala nám, že čiernej kráľovnej presne o tridsať sekúnd zabehne a zadusí sa. Naša vládkyňa práve pila čaj. Všetci stratili hlavu a nikto nevedel, čo má robiť. Čierna kráľovná odložila šálku, trpezlivo počkala presne päť minút, potom zavolala Cziu do svojich komnát a o niečom s ňou dlho hovorila. Asi jej zakázala veštiť. Odvtedy Czia radšej drží jazyk za zubami.“

„Ani sa nečudujem!“ uľavila si Vasilisa. Nechcela by mať taký dar. Rozhodne je lepšie, keď človek nepozná svoju budúcnosť. Veď keď vie, že sa má stať niečo zlé, negatívne sa naladí a tým skôr sa to potom stane! Je lepšie žiť v relatívnej nevedomosti a snažiť sa uvažovať pozitívne. Napríklad, že Fešovi nič nehrozí. Len čo na to pomyslela, spomenula si na Astragora a striaslo ju.

„A Rimma má strašne desivý dar...“ pokračovala Búrka, lebo znepokojený výraz na tvári svojej spoločníčky považovala za znamenie absolútnej koncentrácie. „Dokáže komunikovať s dušami.“ Rozhliadla sa okolo seba a pošepky dodala: „S dušami ľudí, ktorí dávno zomreli, nielen so začasovanými. A do-

konca aj s dušami tých, čo sa ešte nenarodili... Dokážeš si to predstaviť?“

Vasilise prešiel mráz po chrbte. Tak preto má taký vážny pohľad... Hneď si spomenula, ako sa pred istým časom rozprávala so Šajmom, zblúdencom v čase. Rimma by sa teda mohla rozprávať s Fešovými rodičmi... A možno dokonca zistiť, ako zomreli. Feš by sa aspoň prestal hnevať na Ohnevovcov. Vasilisa bola z nejakého dôvodu presvedčená, že otec nemá so smrťou jeho rodičov nič spoločné.

„Ale nech ti ani nenapadne sa jej na niečo pýtať,“ prezieravo ju upozornila Búrka. „Máme to zakázané. No Rimma aj tak nič nepovie. Čierna kráľovná ju učí, ako má so svojím darom zaobchádzať... Pretože ten dar je ako prekliatie.“

Vasilisa prikývla.

„Kedysi som sa rozprávala s chlapcom zblúdeným v čase,“ zdôverila sa Búrke. „A naozaj to bol nepríjemný, až desivý pocit.“

„To myslíš vážne?!“ Dievčina od vzrušenia dokonca vyskočila. „Porozprávaš mi o tom? Alebo počkaj, najprv mi ukáž svoju izbu,“ prerušila samu seba. „A potom sa pozrieš, kde bývam ja.“

Chytila Vasilisu za ruku a ťahala ju za sebou naspäť do zámku.

